

תלמודו בידו

דף י עמוד ב

א [החופר גומא בשבת ואינו צריך אלא לעפרה, האם חייב ומדוע ?

ב [מנין ש"וחגתם אותו" היינו בקרבן חגיגה, ולא בריבוי שמחה ?

ג [בעל הבית שנתן מעות לשליח לקנות בהן דבר, ולא ידע שהן של הקדש, באיזה אופן בעל הבית מעל ?

ד [במקרה הנ"ל, באיזה אופן השליח מעל ?

א [ר' שמעון: פטור. משום שזו מלאכה שאינה צריכה לגופה, ואינה מלאכת מחשבת. ר' יהודה: פטור. משום שהוא מקלקל את ביתו או חצרו, ואינה מלאכת מחשבת. אבל מלאכה שאינה צריכה לגופה והוא מתקן, חייב. וכגון המוציא מת מביתו לרשות הרבים, כדי שביתו לא יסריח.

ב 1. ממשא שאמר לפרעה "ויחגו לי במדבר, וגם אתה תתן זבחים ועולות". ויש לדחות, שמא כוונתו שישחטו חולין, ויעשו שמחה בפני פרעה.
2. מ"לא ילין חלב חגי עד בוקר", והרי לשמחה אין חלב.
3. בגזירה שוה "במדבר" הנ"ל לפסוק [בעמוס] "הזבחים ומנחה הגשתם לי במדבר".

ג [באופן שהשליח קנה מה שביקשו בעל הבית, ללא שינוי. ואף שאין שליח לדבר עבירה, למדים בגזירה שוה "חטא חטא" מתרומה ששלוחו של אדם כמותו.

ד 1. אם שינה מדברי בעל הבית וקנה בהן דבר אחר.
2. נזכר בעל הבית שהן מעות הקדש קודם שהשליח הוציאן.
[ואך בעל הבית לא מעל, כיון שכשנודע לו שהמעות הקדש ביטל את שליחותו].
- דין זה כהר התלוי בשערה, שהשליח מעל אף שהוא קרוב לאונס.